

Neaizmirstams pārdzīvojums

L. Rancāne SIA „Latgolas radeja” direktors Valdis Labinskis, dzīvesbiedre Žanna un piecas abu atvases, Jersikas pagasta Labiešu māju iemītnieki, bija starp Latvijas kuplajām ģimenēm, kas kopā ar Valsts prezidentu Valdi Zatleru piedalījās tradicionālajā Rīgas pils Ziemassvētku egles iededzināšanā.

V. Labinska vārds Latgales iedzīvotājiem tagad zināms saistībā ar Latgales radio, bet vecāka gadagājuma cilvēkiem – no laikiem, kad klausījās ārzemju raidījumus latviešiem. Radio „Brīvā Eiropa” pavēra logu uz tolaik nezināmu un noliegtu pasauli, uzturēja dzīvu cerību, ka arī Latvija kādreiz atgūs brīvību. Žanna ir ģimenes ārste, pašlaik Rīgā Gaiļezera un Stradiņa slimnīcās apgūst neirologa specialitāti, pacientus regulāri pieņem arī Preiļos un Līvānos.

No 17. lappuses

Bērniem devuši stiprus, latviskus vārdus. Vecākā meita Tekla Marija mācās Jersikas pamatskolas 5.klasē, Anna Franciska tur ir treš- un leva Terēze – pirmklasniece, Donats Mārtiņš apmeklē pirmsskolas sagatavošanas grupu, pats jaunākais – Jānis Augusts dzīvo pa mājām. Valdis saka: esam tradīciju cilvēki, nevēlamies jaunmodīgus vārdus.

„Piedzimu Krievijā, Krasnojarskas apgabalā, uz kuriem mūža ieslodzījumā bija izsūtīts tēvs – policists, aizsargs, virsniekvietnieks, tur iepazinās ar Lietuvas vācieti. Latvijā dzīve bija ļoti apgrūtināta un pēc daudziem neatlaidīgiem lūgumiem ģimenei ļāva izceļot uz Vāciju, kur dzīvoja mātes radi, uz Minsteri, kur bērniem bija iespēja mācīties latviešu ģimnāzijā”, stāsta Valdis.

Viņš darbojās latviešu organizācijās, sapazinās ar dzejnieku no Vārkavas Albertu Spoģi, ar kura palīdzību iekārtojās darbā radio „Brīvā Eiropa”. Paralēli studēja augstskolā.

Ar ārzemju radio žurnālista gaitām saistīts 21 gads – vispirms Vācijā, bet no 1995.gada – Prāgā, uz kuriem tika pārcelta redakcija. Vienlaikus gatavoja publikācijas arī laikrakstiem. Astondesmitajos gados vērtīgākā prese raidījumu veidošanai bija nevis centrālie, bet tieši rajonu izdevumi, no kuriem varēja uzzināt vietējos notikumus, tāpēc paziņām vienmēr tika piekodināts no Latvijas atvest tieši šīs avīzes. Atmosfērā laikā radio „Brīvā Eiropa” un „Amerikas Balss” bija liela nozīme kā informācijas avotiem, kas pasaulei vēstīja par notikumiem Baltijā, bet latviešus stiprināja un uzmundrināja apziņa, ka viņu centieniem tiek operatīvi sekots. 2004. – 2005. gadā Valdis strādāja raidorganizācijā „Deutsche Welle” kā korespondents Baltijas valstīm, regulāri ciemojās Latvijā un ne uz brīdi nepameta cerību atgriezties uz palikšanu tēvutēvu zemē.

Latvijā Valdis nodibināja SIA „MG Latgolas Bolss”, kas izveidoja Latgales radio.

Kopdzīvē ar Žannu aizvadīti 12 gadi, desmit gadus viņa veltīja tiešai bērnu audzināšanai, tagad atgriezusies profesionālajā aprītē. Abi vecāki aktīvi iesaistās skolas dzīvē, īpaši viņa, kurai principiāla nostāja pret garīgo audzināšanu, ievērojot konfesionālo piederību. Valdis ir skolas vecāku padomes priekšsēdētājs.

„Nedomāju, ka ar vairākiem bērniem grūtāk tikt galā, nekā ar vienu”, teica Valdis, „jo viņiem pašiem savas intereses, prot darboties divatā, trijātā vai visi kopā, pat iestudē nelielas izrādes, jo pietiek gan aktieru, gan režisoru, gan skatītāju. Ja ir viens bērns, pieprasa nemitīgu uzmanību, ar viņu visu laiku jānodarbojas. Lielākās meitenes aizraujas ar mūziku, Tekla Marija spēlē klavieres un vijoli, Anna Franciska – flautu.

Esam lauku pilsētnieki, lopus neturam, mājās dzīvo tikai kaķis un suns, sievasmātes pārziņā dažas dobes, kurās vasarā izaug svaigi zaļumi, ir augļu dārzs. Viņa arī galvenā ēst gatavotāja, bet reizēm pie plīts rosās piecas saimnieces, ieskaitot jaunās „namamātes” meitas”.

„Par uzaicinājumu piedalīties galvenās egles iedegšanā jutāmies pagodināti. Žurnālista gaitās Rīgas pilī esmu bijis vairākkārt, bet ģimenei tas noteikti bija pozitīvs pārdzīvojums”, teica Valdis.

Magdalena Vjaterē, Dagdā

Pateicība

Dievam pateicos par rīta ausmu,
Pateicos par dienas gaismu;
Par saulesstaru, kas uz zemes krīt,
Un par siltumu, kas tajā mīt!
Par vēja pūsmu paldies saku,
Kas plūst pa manu dzīves taku;
Par laiku, kad vaļā pavasara plaukstas,
Un kad rudens vējos kokiem lapas rautas.
Par vasaru ar prieku lielu,
Kurā skatu ziedos tērptu ielu;
Par šo īso laika sprīdi gūtu –
Man jāpateicas Dievam būtu.
Caur mākonī, pie debess griestiem slietu,
Dievs atsūta man siltu lietu;
Un pēc brīža, kad projām ir tas tūcis,
Spoža varavīksne iepriecina acis.
Es pateicos par sniegu ziemas salā,
Kad zemes darbi atlikti jau malā;
Dievs zemei laiku atpūtai kad devis
Un mieru viņai nolīcis no sevis.
Pateicība Dievam lai ir katrā gada dienā,
It kā visas būtu vienā!
Katrs vakars vēls uz debesīm lai nes
Manu klusu, sirsnīgu paldies!